

[Kaj Hansen.]

tale om. Det, man skal sigte imod, er det, det virkelig drejer sig om, og det er at bringe rentefoden ned; så kan man undgå sådan noget som dette.

Erik Bauer (CD):

Centrum-demokraterne er positive over for den foreslåede ændring af tinglysningsloven, da vi går ind for fremme af ejerboliger og for at sikre dem fornuftige vilkår. Også den 5-årige rytme med hensyn til obligationsrenter og -afdrag tiltaler os umiddelbart. Vi skønner, det er et interessant eksperiment, der adskiller sig tydeligt fra de traditionelle låneformer.

Vi tilsiger altså lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Wilhelm (VS):

Hvad angår tilknytningen mellem dette forslag og de almindelige betragtninger over f. eks. de kortløbende statsobligationer, skal jeg ikke gentage det, hr. Kaj Hansen og fru Elsebeth Kock-Petersen har sagt, da jeg stort set er enig deri. Men der er nogle andre ting ved dette her, som måske nok er lidt mere tekniske, men alligevel.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at nogen ordfører kan tale om, at dette giver mere betryggende vilkår, og det hverken for de mennesker, der kommer til at bo i lejeboliger, eller for dem, der kommer til at bo i ejerboliger. Hvis vi tænker os, at dette havde eksisteret bagud — og man skal somme tider vogte sig for ikke at være bagklog — hvis man f. eks. i sommeren 1965 havde finansieret et boligbyggeri med rentetilpasningslån af denne type, ville man næsten have fået fordoblet sine kapitaludgifter, når man skulle hen og refinansiere efter 5 års perioden, for dér ramlede man lige præcis ind i den top, der var i sommeren og efteråret 1970. Det ville man altså hvert 5. år stå med både som lejer og som bolig-ejer i stedet for den ene gang, hvor man skal hen og konvertere byggelånene til obligationer og drive det dér hasardspil og se, om man nu overhovedet kan bære at bo i det hus, man har forestillet sig man skulle bo i, alt efter hvad renten er den dag og på det tidspunkt; man ville altså hvert 5. år komme til at stå i den situation, at man skulle ryste halve år i forvejen for, hvordan renten ville

ligge lige i det halvår, hvor man skulle refinansiere. Jeg kan ikke se, det er spor mere betryggende end det, man har nu.

Vi kan tage dem, der gik i gang med byggeriet i 1969 og skulle refinansiere i 1974 med den rentetop, der var dér. Det ville også være næsten en fordobling af deres boligudgift lige pludselig.

Eller vi kunne tænke os dem, for hvem første udstedelse var i 1974, hvor man taler om de sorte huse. De skulle blive hjulpet gennem dette, hvis renten ellers falder — hvis nogen tror på det — men de vil jo først blive hjulpet efter 5 år, og det er de første 5 år, der er de vanskeligste, for inflationen har ædt noget af det, og derfor er der ikke så megen hjælp at hente i dette her.

Dertil kommer, at jeg ikke mener, dette lovforslag er særlig gennemarbejdet. Jeg mener, det er temmelig uoverskueligt, hvilke andre ting end dem, regeringen lige har forestillet sig, der åbnes mulighed for, hvis man vedtager en ændring af tinglysningsloven som den, der ligger på bordet her. Der står ganske vist: pantebreve til realkreditinstitutter, som er godkendt af staten — jeg ved ikke, om det er pantebrevene, der er godkendt af staten, eller det er realkreditinstitutterne, der er godkendt af staten — men jeg synes, der åbnes for et hul her, som er langt, langt mere vidtgående end lige til det, regeringen måske har tænkt sig, og som jeg heller ikke synes er genialt. Men hvis det er nogen som helst mulighed for et hul, der rækker derudover, ved vi også af bitter erfaring, at de private hajer på boligmarkedet her i landet er betydelig mere smarte og kløgtige til at opsnuse huller, end ministeriernes embedsmænd er, og det vil blive udnyttet, og det har altid vist sig, at bagefter er det fantastisk vanskeligt at lukke et sådant hul, selv om alle, der vedtog det, måske var enige om, at det ikke skulle forstås på den måde; tænk bare på anpartshullet, der var i lige præcis tinglysningsloven. Derfor synes jeg ikke, at der er nogen grund til at arbejde særlig seriøst videre med dette.

Jeg vil til sidst blot hæfte mig ved, at den socialdemokratiske ordførers begrundelse jo i virkeligheden gik på en ting, der overhovedet ikke nødvendiggør en rentetilpasningslov af denne art, for den gik på — og dér synes jeg hr. Ejler Koch har evig ret — at